

δὲ οἱ Ἴταλοι ἐν καιρῷ ἐτέλεσαν ἑορτὴν ἐπὶ τοῖς εὐρήμασι τῆς Πόμπης, μετ' ἰσοῦ δικαίου δύνανται καὶ οἱ Ἕλληνες νὰ πανηγυρίσωσιν ὁμοίαν πανήγυριν ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τοιούτων καὶ τοσούτων θησαυρῶν μάλιστα ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Παλλάδος.

Οὐχὶ ὡς ὁ ἱερὸς τῆς Ὀλυμπίας χώρος ὑπὸ βαρβάρων καὶ ὑπὸ σεισμῶν κατερειπωθεὶς, ἐν δὲ τῇ ῥοθιαζούσῃ ἄμμῳ καὶ τῆς ποταμίους ὕδασι βυθισθεὶς ἐξηλείφθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἐγένετο καὶ ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων ἄφαντος, ἀλλ' ὁ Παρθενών, τὰ Προπύλαια, τὸ Ἐρέχθειον καίπερ ἡρωπηριασμένα πρόκεινται καὶ νῦν ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ παρελθόντος μεγαλείου καὶ τῆς λάμψεως τῆς πόλεως. Οὐδαμοῦ γῆς παρήχθη οὐδὲ θὰ παραχθῇ ποτε, ὡς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τοιοῦτος ἁρμονικὸς συνδυασμὸς τέχνης καὶ φύσεως. Ὅπως δὲ τὰ προΐοντα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ μάλιστα τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα θὰ διαμένωσιν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἀνυπέρβλητα, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ζῶσιν ἄνθρωποι, οὕτω καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης μάλιστα δὲ ὁ Παρθενὼν θὰ θαυμάζεται ἐφ' ὅσον τὰ ἀνθρώπινα ὅμματα θὰ βλέπωσιν. „Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, λέγει ὁ Michaelis, εἶναι καὶ θὰ διατελῇ οὕσα τὴν ὕψιστον τέρμα, πρὸς ὃ τείνει ἕκαστος τῆς ἀρχαίας τέχνης φίλος. Καὶ αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ βρεττανικοῦ Μουσείου, ὅσον πολῦτιμοι καὶ ἂν εἶναι δὲν δύνανται νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν ἐμποιεῖ ἡ θεὰ τῆς Ἀκροπόλεως· διότι αὐτόθι τὰ πάντα συνδέονται ἀρρήκτως πρὸς ἄλληλα· ἐνταῦθα ὑπάρχει ἡ φύσις, ἐξ ἧς ἡ τέχνη αὕτη προήλθεν· τὸ σχῆμα τῆς βάσεως τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς ὅλης αὐτοῦ οἰκοδομῆς συνάδει κάλλιστα πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ βράχου, ὃν στεφανοῖ ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ μεταγεται τὸ βλέμμα ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ πεντελικὸν ὄρος, ἐκ τῶν λιθοτομιῶν τοῦ ὁποῦ ἐλήφθη ἡ ὅλη τοῦ ναοῦ. Ἡ ἀπλότης τοῦ ἑναρμονίου ὅλου καὶ ἡ τελεία λεπτότης τῶν καθ' ἕκαστον, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἡ τῶν χρωμάτων ποικιλία, ἣτις ἐκόσμει τὸν ναὸν — πάντα ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τῆς περιβαλλούσης φύσεως. Ἡ τέχνη ὡς εὐμαθὴς μαθήτρια ἅμα δὲ καὶ ὡς ὠραιότερα θυγάτηρ ὠραίας μητρὸς συνεχίζει καὶ ἀποτελεῖ ὅπερ ἡ φύσις ὑποτυποῖ οἶονεῖ ἐν προπλάσματι· ὁ τεχνίτης εἰσέδυσεν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὸ δημιούργημα τῆς φύσεως. Ἐὰν δὲ τις ἐν τῷ ἀπλῶ τῆς ἡμέρας φωτὶ λυπῇται παρατηρῶν τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν ἀταστροφὴν, ἣν ἀνθρώπινος χεὶρ καὶ ἀνθρώπινος ἀλογία ἐπήνεγκον εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, ἐάν τις νομίζῃ ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ὅλον ἐν τοῖς κατακεραματισμένοις αὐτοῦ μέρεσιν, οὗτος αἰς ἀναμείνη τὴν νύκτα. Τίς δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἰσθάνεται ἐξερχόμενος τῆς στοᾶς τῶν προπυλαίων ὑπὸ τὸ σεληνιαῖον φῶς; ἐνταῦθα ἐπενεργεῖ τὸ ὅλον, ἡ δὲ ἐπτοημένη φαντασία ἀναπληροῖ τὰ κενὰ καλύπτουσα τὰς ἐπενεχθεῖσας παραμορφώσεις· ὁ μικρὸς καὶ ἡρεμὸς τῆς Παλλάδος ναὸς

δεικνύει ἔτι καὶ νῦν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ χάριν ὑπερθεὶς δὲ ἵσταται τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκ κινῶν δάσος τοῦ γιγαντιαίου ναοῦ. Παρέρχεται τις τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς Τούρκους, τοὺς Ἑνετοὺς καὶ τὸν Ἑλγῖνον καὶ ἐν ἀφώνῳ θαυμασμῷ κλίνει γόνυ πρὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, ὅπερ τεχνουργῆσαν τοῦτο τὸ εὐαρμόνιον ὅλον καὶ ἐπιθεὶς εἰς τὸ φυσικὸν τῆς Ἀκροπόλεως κάλλος ἐναμίλλως τὸ κάλλος τελειοτάτης τέχνης κατώρθωσεν ὥστε ὁ ἱερὸς βράχος νὰ φαίνεται ὡς ἐν ἀνάθημα ἢ μᾶλλον ὡς ἐνιαῖον μέγα ἄγαλμα.“ Πρβ. Ἀριστείδ. Παναθηναϊκ. σ. 149.

Ἐν τέλει δὲ τῆς ἀναλύσεως ταύτης τοῦ βιβλίου τοῦ Boetticher ἀξίους παραθέσεως νομίζομεν καὶ τοὺς λόγους, οὓς ἕτερος Γερμανός, ὁ Ulrichs καθηγητῆς νῦν ἐν Würzburg, ἔγραψε πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ (Reisen und Forschungen in Griechenland) „ἐφ' ὅσον διέμεινα ἐν Ἀθῆναις ἀνέβαινον σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, αἰετοτε δὲ ἡ θεὰ ἐξέπληττέ με· ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἦτο οὕτως ἰσχυρά, ὥστε μόλις συνηρχόμην ὅπως ἐξετάσω ἀκριβῶς τὰ καθ' ἕκαστον· ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας διέτριψα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν νύκτα ἐπιλαμπούσης τῆς σελήνης· ἡ θεὰ εἶναι πάντοτε ὠραία, ἀλλ' ὅμως τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὠραιότατη· πρὸς βορρᾶν θεᾶται τις τὴν νέαν πόλιν, τὸν Λυκαβηττὸν καὶ τὴν πεδιάδα μετὰ τοῦ ἐλαῶνος καὶ τῆς χλόης παρὰ τὸν Κηφισόν, κυκλομένην ὑπὸ τῶν πρὸς βορρᾶν ὁρέων τῆς Ἀττικῆς, πρὸς νότον θαυμάζων προσβλέπει τὴν ἀκτὴν μετὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων, μεταξὺ δὲ πρὸς τὸ δυτικὸν καὶ μεσημβρινόδυτικὸν μέρος τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, τὸν σαρωνικὸν κόλπον, τὴν Αἴγινα, τὴν Σαλαμίνα, πολλὰς μικροτέρας νήσους, τὰς ἀργολικὰς ἀκτὰς, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὑφούνται κλιμακιδὸν τὰ ὄρη τῆς Ἀργολίδος, εἶτα δὲ τὰ τῆς Ἀρκαδίας καλυπτόμενα καὶ τὸ ἔαρ ὑπὸ χιόνος. Ὅταν δὲ ὁ ἥλιος δύων προσελάζῃ εἰς ταῦτα τὰ ὄρη καὶ ἡ θάλασσα ἀντανάκῃ τὴν λάμψιν αὐτοῦ, τὸ δὲ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ μεταβάλλεται εἰς πυρῶδες ἐρυθρὸν χρῶμα, τότε καταχρυσοῦσι καὶ τελευταῖα τοῦ Φοίβου ἀκτῖνες τὰς κόρας τοῦ Ἐρεχθείου καὶ τοὺς στίχους τῶν κινῶν τοῦ Παρθενῶνος καὶ δι' αὐτῶν βλέπομεν τὸν πρὸς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενον Ὑμηττὸν ῥοδωπὸν καὶ ἐπιτόρυρον, ὥς οὐδ' ὁ ἥλιος κρυφθῇ ὀπισθεν τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν τῆς Ἀρκαδίας, ἡ δὲ ποικιλία τῶν χρωμάτων ἔνεκα τοῦ βραχέος ἐν τῇ μεσημβρίᾳ λυκόφωτος ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν μαρμαίροντα ἀστερόεντα οὐρανόν. „Μὴ καταφρονεῖτε ἡμῶν ζώντων ἐν Ῥώμῃ ὅταν θὰ διατρίβητε ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως“ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ἀποχαιρετίζων με ὁ Weleker παίζων καὶ σπουδάζων. Ἦτο ἐν Ἀθῆναις δέκα ἔτη πρὸ ἐμοῦ· τῶν λόγων τούτων ἀνεμνησκόμεν ὁσάκις διέτριβον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· διότι ἡ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκρόπολις εἶναι ὁ τόπος, ἐνθα συνδεθεῖσαι ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἀπετέλεσαν τὸ κάλλιστον ἁρμονικὸν ὅλον, ὅπερ ποτὲ εἶδον.“

Η ΧΕΛΙΔΩΝ.

(μετὰ εἰκόνας.)

Α'.

Ποία καρδιά τεταπεινωμένη εἰς τὴν ἐμφάνισίν σου δὲν θὰ σκίρτησῃ, ὦ χελιδὼν, καὶ ποία θλίψις ἀνιάρᾳ δὲν θὰ

διαλυθῇ εἰς χλιαροὺς καὶ εὐώδεις ἀτμοὺς γλυκουφίσεως;

Ἀγγελιαφόρος τοῦ ἔαρος, ἦλθες ἐκ τῶν ἐγ' Ἀφρικῆς, ἵνα παραστῇς εἰς τὸ τερπνὸν θέαμα τὶ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ.

Είκων ὑπὸ R. Beyschlag.

νομένης φύσεως. Τὸ μικρόν σου ἔσχα ἐξεδίωξε τον φοβερόν καὶ ἀπηνῆ καὶ ἀγριομέτωπον χειμῶνα καὶ κατηύνασε τὰ ὀλεθρία τῶν στοιχείων πύθη· οἱ ἀνεμοὶ καὶ τὰ ὕδατα ἐπανάλαβον ἥρεμον ὑπαρξίν, ἥρεμον κίνησιν, ἥρεμον μορφὴν καὶ ἐκ τῆς συμφιλώσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐξῆλθεν ἡ μυστηριώδης ἁρμονία, ἣν ἀκούει πᾶσα ἀνωμλὴς συνείδησις ἐκ τῶν λίθων, ἐκ τῶν ὑδάτων, ἐκ τῶν δασῶν καὶ ἐκ τῶν σπηλαίων.

Οἱ στάχεις τῶν ἀγρῶν σὲ ἤκουσαν, μικρὰ χελιδόν, καὶ ἐξεπήδησαν θαρραλέοι ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς καὶ τὰ βότανα τῶν ὀρέων εἶπον „ὡς τιμῆσωμεν ἀναυδάλλοντα τὴν χελιδόνα“.

Λί κερασάει, αἱ ἀμυγδαλαῖ, αἱ συκαμιναῖ, ἐκόσμησαν τοὺς ξηροὺς αὐτῶν κλώνας μὲ πρασίνοὺς λίνθους καὶ αἱ λεπτοφυεῖς τῶν παντοίων ἀνθέων ῥίζαι ἤρξαντο μεταδίδουσαι εἰς τὰ τρυφερὰ καὶ εὐθραστα στελέχη τὸν ἀθάνατον χυμὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐωδίας.

Ἰπὸ τὸ περὺγισμά σου, ἐράσμιον πτηνόν, ἡ γῆ, ἡ τέως αὐχμηρὰ καὶ σκυθρωπή, ἀνέδωκεν εὐρυτάτην ἀνχαλμπὴν μειδιάματος· πανταχοῦ χρώματα, πανταχοῦ σχήματα, πανταχοῦ μορφαί· καὶ αὐτὸς ὁ ἄδυστος καὶ ἀνεξερεύνητος ὀρίζων ἐξηγλαίσθη φαεινῶς.

Μικροσήμεντα ἔντομα, ἀφανεῖς τῆς φύσεως λειτουργοί, ἐξῆλθον ἐκ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν ἐνδικοιτημάτων καὶ περιβομβοῦσιν ἐντὸς τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτῶν κόσμου περὶ ἐφημερωτάτας ἀσχολίας, ζητοῦντα καὶ αὐτὰ τροφήν καὶ ἡδονὴν παρὰ τοῦ κοινοῦ δημιουργοῦ. Ἐὐτυχὴς ἡ καρδιά, ἣν ὁ βίος δὲν ἐμάρανε καὶ ἡ ἀχαριστία δὲν ἐσκλήρυνεν, ὥστε ν' ἀναισθητῇ πρὸς τὰ θάλαττα τῆς καθολικῆς βλαστήσεως καὶ τῆς κυοφορίας μυριάδων πλασμάτων!

Διατὶ τὸ ἔσχα σου εἶναι τόση κοίτιλον, χελιδόν; διατὶ τὸ περὺγισμά σου τόση ἀνήσυχον, τόση ἀεικίνητον, τόση πολυμέριμον; Ἡ ταραχὴ αὕτη, τὰ ἀτάκτα ταῦτα περὺγίσματα, τὰ ἀλλεπάλληλα ταῦτα μικροταξείδια, ὅλη αὕτη ἡ θερμὴ μέριμνα καὶ αἱ διάπυροι ἀσχολῖαι εἴνε ἀπόδειξις ἔρωτος. Ἰδοὺ βλέπω τὸν μικρόν σου ἐραστήν, ἐρχόμενον μὲ ταχύτητα ἀγαπώσης καρδίας, ἐπὶ πτερύγων τεταμένων καὶ ἀκτινοβολουσῶν, μελανόφθαλμον καὶ στυλποστράχην καὶ σκιοπτέρυγα καὶ λευκώστηθον καὶ χρυσοῦρον καὶ ἐκνήμιδα.

Στίλβει ὁλομελής, ὥσει ἐξῆλθε προσφάτως ἐξ ἀμβροσίου λουτροῦ· εἰ καὶ περιπαθῆς, εἶναι οὐχ ἥττον σοβαρός, διότι ἔρχεται ὡς κατακτητής, πεποιθώς ἐκ προουμίων περὶ τῆς ἐπιτυχίας· εὐτυχὴς ἐραστής, τῷ ὄντι, ὅστις θὰ σὲ φιλήσῃ, χελιδόν, ἐναερίως καὶ ἐπανειλημμένως μὲ τὸ κονδυλωτόν του ῥάμφος καὶ θὰ σὲ θωπεύσῃ περιπαθῶς μὲ τὰ ἄκρα τῶν πτερυγίων του, τὰ ὅποια θὰ ἀσχάλλωσιν ἐκ τῆς ἡδονῆς.

Θὰ σοὶ λαλήσῃ περὶ τῆς καλλονῆς σου ὅτι εἶναι ἐρατεινή, πολυθέλητος, ἀπαράμιλλος, περὶ τῆς ψυχῆς σου ὅτι εἶναι πιστή, τιμία, ἀφωσιωμένη, περὶ τοῦ ἔρωτός του ὅτι θὰ σὲ ἀγαπᾷ, σὲ μόνην ἐξ ὅλης τῆς ἀπειρου δημιουργίας· θὰ σοὶ περιγράψῃ τὸν βίον τῶν ἐραστῶν ὡς παραδείσιον καὶ τὸν θάνατον τῶν ἐραστῶν ὡς γλυκύν.

Ἰλλυέ, ἀγάπη μου, θὰ σ' εἴπῃ· θὰ σ' ὁδηγήσω ὅπου θάλλουσι τὰ δροσερώτερα φύλλα, ὅπου πίπτουσιν οἱ εὐχυμότεροι σπόροι, ὅπου ἠλιάζονται οἱ γλυκύτεροι μικροσκολληκεῖς, θὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς τὸ καθαρώτερον ῥυάκιον καὶ εἰς τὸ εὐσκιώτερον φύλλωμα· γνωρίζω ποῦ εὑρίσκονται τὰ μαλακώτερα ἄχυρα διὰ στρωμνὴν, ἐφ' ἧς εὐαρέστως καὶ ἀνω-

δύνως θὰ ἐπιώσῃς· γνωρίζω ἐπίσης νὰ κατασκευάζω φωλεὰν στερεάν, μακρὰν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν καὶ τῶν ἐρπετῶν, φωλεὰν εὐήλιον, κομψήν, ὅπου θὰ δυνάμεθα ν' ἀγαπώμεθα ἀσφαλῶς καὶ εὐφροσύνως, ὅθεν θὰ βλέπωμεν τοὺς ἀστέρας μαρμαίροντας ἐν ᾧ θ' ἀγαπώμεθα, καὶ τὴν κρώτην ἀκτῖνα τοῦ αὐγερινοῦ προσκαλοῦσαν ἡμᾶς νὰ παύσωμεν τοὺς ἔρωτας καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ τῶν τοῦ βίου, ἕως οὗ μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου θὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν τοὺς ἔρωτας ἡμῶν.

Σὺ δέ, μικρὰ μου χελιδόν, θὰ πεισθῇς ἐξ ὅλης ταύτης τῆς εὐγλωττίας διότι ἔχεις καρδίαν συμπαθῆ καὶ θέλεις νὰ πεισθῇς. Τότε δὲ ἀνευ συμβολαιογράφου, ἀνευ ἱερέως, ἀνευ δημάρχου, ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὡς μόνων μαρτύρων, θέλει συναφθῇ ὁ ἱερός δεσμός δύο ἀγαπωμένων καρδιῶν· θὰ ζητήσετε ἀπὸ κοινοῦ τὴν κατάλληλον πρὸς οἰκοδομὴν τῆς φωλεᾶς θέσιν, καὶ τὰ θεμέλια τοῦ νέου οἴκου θὰ θεῶσιν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

B.

Ὁρθρὸς εἶναι βαθὺς τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου καὶ οἱ ἀστέρες περιγρῶσι ἀκτινοβολοῦσι μετὰ ταχύτητος καὶ ὀξύτητος· ὁ οὐράνιος θύλος σαλεύεται ὅλος, ὡς ὕγρὸς πόντος, ἐφ' οὗ ἐπεχύθη στρώμα σπινθήρων φωτοβολούντων μυρίας μαρμαρυγᾶς, εἰς μυρία συμπλέγματα καὶ μυρία σχήματα.

Ἡ σελήνη προσέκλινεν ἤδη πρὸς δυσμὰς ὥχρᾳ ἐκ τοῦ παννυχίου ἀγόνου δρόμου, ὃν διήνυσεν, ζητοῦσα τὸν Ἰνδυμίωνα· ὁ ἐραστὴς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει πλέον· εἶναι ἀνεύρητος ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ νυκτί· ἀλλ' ὁ ἔρως ἐπιζῇ εἰσέτι τῆς προσφιλοῦς μορφῆς· ἡ φιλομειδίης Ἥως δὲν ἐξεφάνθη εἰσέτι ὑπεράνω τοῦ Ἰμμητοῦ· ἀλλ' ἡ νύξ μόλις ῥίπτει τελευταῖον ἄγριον βλέμμα ἐπὶ τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀκροτάτου σημείου καὶ ἐτοιμάζεται ὀργίλῃ νὰ βυθισθῇ πέραν τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ κορυδαλὸς σπύδει ἀπ' ἀνατολῶν νὰ φέρῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κεκρωπίας τὸ εὐάγγελον μήνυμα τοῦ Μαΐου μὲ φωνὴν αἰσθηματικὴν καὶ διάτορον.

Ἦκουσε τὴν φωνὴν ταύτην τὸ ζεῦγος τῶν χελιδόνων καὶ ἀνετίναξεν ἐν τῷ βάθει τῆς φωλεᾶς τὰ πτερά, τὰ ὅποια ἀπενάρκωσε παννύχιος ἔρως. Ἦδὸν εἶναι γλυκεῖα ἡ θωπεῖα τῆς πρωῆς ἀπὸ ἐρωτικῆς χειρός! Λί δύο χελιδόνες ἀνταλλάσσουν θωπεῖαν, ἀνταλλάσσουν ἄσχα σύντομον „θὰ μ' ἀγαπήσῃς σήμερον; — καὶ σήμερον καὶ αἰωνίως“. Ἦπειτα παρατηροῦσι σοβαρὰ τὰς τελευταίας σκιας καὶ τὰς πρώτας τῆς αὐγῆς ἀκτῖνας· δὲν διακρίνονται εἰσέτι οἱ μικροὶ μέλανες αὐτῶν ὀφθαλμοί, ἀλλ' αἱ κεφαλὰὶ αὐτῶν ἀναδρώσκουσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς ὀλόκληροι καὶ πάλιν ἀφανίζονται· ἔπειτα ἀκούεται καὶ πάλιν σύγκρουσις πτερῶν καὶ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὸ σύντομον τερέτισμα „πόσον εἶσαι τρυφερὰ — πόσον εἶσαι περιπαθῆς“ καὶ τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων ἀσχολεῖται νὰ καθαρίξῃ καὶ λαμπρύνῃ τὰ πτερά του διὰ τοῦ ῥάμφους.

Ἦλθε τέλος ἡ ῥοδοδάκτυλος Ἥως καὶ ὁ ἄρρην ἀποτολμᾷ νὰ πετάξῃ ἐξω τῆς φωλεᾶς μέχρι τῆς ἀντικρυ στέγης, ἀλλ' ἐπανερχεται ταχέως· καὶ εἶτα πάλιν ἀφίπταται ὅχι μακρὰν καὶ ἄρχεται μελωδῶν εἰς ἐπήκοον τῆς συνεύου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ αὐγὴ τοῦ Μαΐου· ἡ γῆ ὑποσχάζεται ὡς ῥόδον πρὸς τὸν ἥλιον· παντοῖαι εὐωδαὶ ἐξέρχονται ἐκ τῶν

κοιλιάδων καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ ζῶναι ἀναθυμιάσεων περι-
στέφουσι τὰ δένδρα καὶ τὰ ὄρη· ὁ οὐρανὸς βαντίζει ἐπὶ τὴν
γῆν χρυσοῦς μαργαρίτας, καθαρὸς ὡς ἀκτῖνας καὶ ἐλαφροὺς
τοσοῦτον ὥστε περικοσμοῦσιν ὡς ἀθάνατα στίγματα καὶ
αὐτὰ τὰ τρυφερώτερα καὶ τὰ εὐαισθητότερα τῶν ἀνθέων·
περιθερμὸς καὶ λεπτή ὡς αἰθὴρ ἡ αὖρα μάνην προσπαθεῖ
νὰ περισυναγάγῃ τὴν δρόσον τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων·
διότι μετ' ὀλίγον κορέννεται ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ ὕγρου καὶ
ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναρρίψῃ ἐπὶ τῆς γῆς μέρος τῆς δρόσου
ἣν ἀπερρόφησεν, ἀλλὰ κρατεῖ ὅλην τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων
καὶ τῶν χόρτων· τότε καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατείλαντος ἡδὴ
ἡλίου διεισδύουσι διὰ τῶν φύλλων καὶ τῶν σκιῶν καὶ πί-
νουσιν ἀπλήστως τὴν δρόσον τῶν πετάλων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐκ-
λείπει ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἡ χρυσὴ δρόσος, νέα χρώ-
ματα καὶ νέας καλλονὰς ἐξεγείρουσι συγχρόνως αἱ ἀκτῖνες
τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ χνοῦ τῶν ἀνθέων. Ἐντὸς δὲ τοῦ λου-
τροῦ τούτου τῆς εὐωδίας, τῆς δρόσου καὶ τῶν ἀκτῖνων αἱ
χρυσάλλιδες πάλλουσι τῇδε καθεῖσε τὰ εὐθραυστα αὐτῶν
πιερά, ἀκόρεστοι ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς τοσοῦτον βραχείας
αὐτῶν ζωῆς.

Ἀλλὰ διατὶ ἡ χελιδὼν μένει περιεσταλμένη ἐντὸς τῆς
φωλεᾶς τῆς τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου; διατὶ δὲν ἐξέρχεται ν'
ἀπολαύσῃ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τὴν δρόσον τῆς
αὔρας καὶ τὴν θαλπωρὴν τοῦ ἡλίου; διότι μετὰ τὰς ἡδο-
νὰς τοῦ ἔρωτος, ἐπῆλθον αἱ μέριμναι τῆς μητρότητος.

Ἡ χελιδὼν μέλλει νὰ γείνη μήτηρ.

Τὴν χαρμόσουν ταύτην προΐταν ἐξύπνησεν εὐχαρις ὡς
πάντοτε· κατὰ πρῶτον ἡσθάνθη ἄλλο τι ἢ τὴν εὐδαιμονίαν
τοῦ ὅτι ἀγαπᾶται· ἔπειτα μόλις ἀνέπνευσε τὸν εὖοσμον
ἀέρα, ἡσθάνθη ὥσει νὰ εἰσέδῃ εἰς τὰ μικρά τῆς σπλάγχνα
γλυκὺ τι βάρος· καὶ ὅταν ἡδέλησε νὰ πετάξῃ ὡς ἄλλοτε,
εἶδεν ὅτι τὰ μικρά τῆς τὰ πτερὰ δὲν ὑπεβάσταζον αὐτὴν
ἐπαρκῶς καὶ ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ ἐν τῇ φωλεᾷ.

Ὅχι, δὲν σοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, χελιδὼν,
ἡ αὖρα τοῦ Μαΐου, μήτε ἡ ἀκτίς τοῦ Μαΐου, ἀλλ' ὁ ἔρωτος
τοῦ ἐκπνεύσαντος μηνός. Γλυκεῖα ἀδυναμία, ἱερωτέρα τῆς
παρθενίας, ὅσον ἡ δημιουργία ἱερωτέρα τοῦ προϋπάρξαν-
τος χάους!

Ἡ χελιδὼν τὸ αἰσθάνεται καὶ εἶνε ὑπερήφανος ἐπ'
αὐτῇ· δὲν ὀργίζεται διότι δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ· τούταν-
τίον μένει χρηστὴ ἡ καρδιά τῆς καὶ ἄμωμοι αἱ ὀρέξεις τῆς.

Δὲν θ' ἀναζητήσῃ πλέον ἐν τῇ φύσει καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς
τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡδονήν, ἀλλ' ἐκ τοῦ βάθους τῶν σπλάγ-
χνων τῆς μέλλει νὰ ἐξαγάγῃ, ἔστω καὶ δι' ἐπωδύνων ἀγώ-
νων, πᾶν ὅ,τι θὰ τέρπῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν ζωὴν τῆς
ἐν τῷ μέλλοντι. Θὰ κομίσῃ πρὸς αὐτὴν ὕδωρ καὶ τροφήν
ὁ σύντροφός ὃν ἐξελέξατο, θὰ γλυκάνῃ τοὺς πόνους τῆς τὸ
ἄσμα τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς, ὅστις θὰ κάθηται ὄχι μακρὰν,
ἐξω μὲν τῆς φωλεᾶς, χάριν τοῦ ὀφειλομένου ὑπὸ τῶν ἀρρέ-
νων εἰς τὰ μυστήρια τῆς κυοφορίας σεβασμοῦ, ἀλλὰ πλη-
σίον, πλησιαιτάτα ἵνα περιφρουρῇ συγχρόνως ἀπὸ παντός
ἀπροόπτου τὴν κυοφορουσαν, καὶ δὲν θ' ἀπέρχεται εἰς μα-
ταίας περιδιαβάσεις κατὰ τοὺς ἀγρούς ἢ τὰς ὁδοὺς, εἰμὴ
μόνον πρὸς ζήτησιν τροφῆς.

Τότε δέ, ὅταν θὰ μείνῃ πρὸς στιγμὴν ἐντελῶς μόνη,

μὲ τὰς βαθεῖας ἀλγηδόνας τῆς, θὰ παρηγορῇται καθ' ἐαυ-
τὴν μὲ γλυκεῖας ἐλπίδας εὐτοκίας· ἡ μικρὰ τῆς φαντασία
θὰ βυθισθῇ εἰς τὸ μέλλον, ὅπερ δὲν θὰ κεῖται ἄλλως τε
καὶ μακρὰν· θὰ φαντασθῇ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ τέξῃται
τὸ πέμπτον ἢ τὸ ἕκτον ὠάριον, τὰς περιπαθεῖς μερίμνας τῆς
ἐπωάσεως, τὰς διαπύρους καὶ προσεκτικὰς περιπτύξεις τῶν
πτερῶν, τὴν βαθυμιαίαν ζωογονίαν, ἣν θ' ἀκροάζηται καθ'
ἐκάστην ἐναργεστέραν ὑπὸ τὰ στήθη τῆς, τὴν θραῦσιν διὰ
τοῦ ράμφους τοῦ πρώτου ὠοῦ, τὴν εὐφρόσυτον ἐμφάνισιν τῆς
πρώτης γυμνῆς κεφαλῆς, ἔπειτα τῆς δευτέρας, ἔπειτα τῆς
τρίτης καὶ τέλος τὴν ἀγαλλίασιν τῆς θεᾶς ὀλοκλήρου περὶ
ἐαυτὴν οἰκογενείας.

Ἐπειτα ἄρχονται νέαι φροντίδες ἀτελεύτητοι καὶ γλυ-
κύτεραι αἱ μὲν τῶν δέ, ἡ διατροφή, ἡ περιθαλψίς, ἡ παιδα-
γωγία τῶν νεοσσῶν· τὰ μικρὰ θ' ἀνταμείβωσι πᾶσαν μη-
τρικὴν μέριμναν πολλαπλασίως μὲ ἐν τερέτισμα χαριέστατον·
ποία ἡδονὴ νὰ βλέπῃ τις αὐτὰ τρώγοντα, κελαδοῦντα, καὶ
αὐξάνοντα! Πόσον θὰ τ' ἀγαπᾷ! καὶ πόσον τὰ μικρὰ θ'
ἀγαπῶσι τὴν μητέρα τῶν! Θὰ τὴν περιμένωσι σιωπηλὰ καὶ
ὑποκεκρυμμένα, ὅταν λείπῃ χάριν τροφῆς, καὶ εὐθὺς ὡς
ἀκούσωσιν αὐτὴν ἐπανελθοῦσαν, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐν τῇ
φωλεᾷ· θὰ προβάλλωσι πάντα ὁμοῦ κεφαλὴν καὶ θ' ἀνοί-
ξωσι τὸ τόσῳ μικρὸν αὐτῶν στόμα διὰ νὰ δεχθῶσι τὴν
τροφὴν, θ' ἀνθαμιλλῶνται ποῖον πρῶτον νὰ γευθῇ· ἀλλ'
αὐτὴ θὰ εἶναι δικαία καὶ ἐξ Ἰσου μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα τῆς
πάντα· δὲν θ' ἀγαπᾷ τὸ ἐν πλεῖστον τοῦ ἄλλου· θὰ δώσῃ
εἰς ἕκαστον τροφήν ὁμοίαν κατὰ σειράν. Εἶναι φευκτέα ἐν
τῇ οἰκογενείᾳ τὰ παράπονα τῶν τέκνων· ἀπαιτεῖται ἴση
στοργή, ἴση περιθαλψίς.

Καὶ ὅταν θ' ἀρχίξωσι νὰ πτεροφυῶσι, ποία χαρὰ! καὶ
ποία τῆς μητρικῆς καρδίας ἀναπτέρωσις ὅταν θὰ δυνηθῶσι
νὰ πετάξωσιν ὄχι πολὺ, μέχρι τοῦ πρώτου τοίχου κατὰ πρῶ-
τον, ἔπειτα μετὰ τινος ἡμέρας καὶ μακρότερον ἀκόμη, μὲ
τὴν συνοδείαν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἐννοεῖται, ὅστις θὰ
φροντίσῃ μήπως ἀπομακρυνθῇ ὁ νεοσσὸς καὶ ἡ ἀποκάμη καὶ
πέσῃ κατὰ γῆς, ἢ κτυπήσῃ καθ' ὃ ἀπειρος εἰσέτι, τὴν μι-
κρὰν τοῦ κεφαλῆν εἰς τι δένδρον, ἕως οὗ καταστῶσι τέλεια
πτηνὰ, ὅτε δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐπαγρυπνήσεως.

Ἀλλὰ μέχρι τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης στιγμῆς πόσους κιν-
δύνους διατρέχουσι τὰ μικρά. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ πίπτωσιν
ἐκ τῆς φωλεᾶς, ὅταν εἰσέτι εἶναι ἄπτερα, καὶ τότε φρίκη,
ἐὰν δὲν εἶναι παρὼν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ
τὸ πεσόν ἐν τῇ φωλεᾷ! Ἡ ἄλλοτε σαῦρά τις ὁσφραϊνομένη
τὸ τρυφερὸν κρέας αὐτῶν ἔρπει μέχρι τῆς φωλεᾶς καὶ κατα-
βροχιθίζει αὐτὰ ἢ ἐπάρατος. Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ὅλη ἡ
μητρικὴ στοργὴ καὶ ὅλη ἡ πατρικὴ φρόνησις ὅπως ἀκινδύ-
νως αὐξήθῶσι τὰ χελιδονάκια . . .

Γ'.

Μία γυνή, καὶ αὐτὴ τῆς μυθολογίας, ἡ θυγάτηρ τοῦ
Πανδίωνος, μετεβλήθη εἰς χελιδόνα· διατὶ πᾶσαι αἱ γυναῖ-
κες νὰ μὴ εἶναι χελιδόνες καὶ πάντες οἱ οἴκοι φωλεαὶ χε-
λιδόνων;

Κ. ΙΕΡΟΚΛΗΣ.